

מרכז אמריקה: "בני ברית" מפוקפקים

השילטון התלכלך בטרור. המפלגה הסוציאליסטית, כהנהגת בטינו קראסקי, עלתה אומנם אחוז וחצי, והשיגה קצת יותר מ-11 אחוז של קולות הבוחרים, אבל אכזבה היתה עמוקה. כל הסקרים ניבאו לסוציאליסטים עלייה דרמטית, נוכח גילויי השחיתות החמורים במפלגת השילטון הנוצרית-דמוקרטית. התחזיות נתברו, מכיוון שגם הסוציאליסטים התלכלכו בפרשיות

קדמוניסט ברלינגור
לא יהיה ראש-ממשלה

שחיתות סכוכות ומכירות, בעיקר בעיר התעשייה טורינו. גם הקו הימני יחסית של המפלגה התנגם בסוציאליסטים מבחינה אלקטוראלית. אלפי מצביעים צעירים, שעדיפו מהפעילות האלימה של קבוצות מרכסיסטיות קיצוניות, העדיפו להצביע עבור הקומוניסטים. שמיוגו מצד חברתי רדיקלי עם מידה רבה של דיון חופשי ודמוקרטיה פנימית בתוך המפלגה. בטינו קראסקי עצמו הוא איש שמרני ונעדר כאריזמה, דמות חיוורת מאוד לעומת ברלינגור.

רוב המשקיפים, כולל הישראלים, הצביעו על השחיתות הממאירה שפשתה בדמוקרטיסנוצרים כעל הסיבה העיקרית לכישלונם בבחירות. פרשיות החסיסה במפלגת השילטון, התגברות כוחה של המאפיה בסיציליה, הקשר האפשרי בין אישים בצמרת השילטונית ובין הפיגוע הטרוריסטי של הימין בבולוניה, שבו נרצחו עשרות בני-אדם — כל אלה נגסו, כמוכח, בתמיכה הציבורית במפלגה.

עם זאת, מצביעים משקיפים איטלקיים על סיבות אחרות למפלה. האינפלציה האיטלקית הגיעה השנה לשיעור שנתי של 16 אחוז, כלומר שיא בלתי רצוי לעומת כל המדינות האחרות בשוק האירופי המשותף. ניתן היה להבין אינפלציה בשיעור כזה (אנו מודעים לעובדה שהיא נראית ממש גמדיה לקורא הישראלי) אילו נבלם חוסר-העבודה באיטליה. אלא ששיעור האבטלה הגיע ל-14 אחוז מכלל המפרנסים, וכל התחזיות מצביעות על כך שהוא עוד יעלה באורח ניכר במרוצת השנה הזאת.

המנהיג החדש של הנוצרים דמוקרטים, סיריאקו דהמיטא, רואה בירידת המפלגתו כישלון אישי. הוא ניסה להנהיג סינגון חדש, "נקי" ולהפגין שחבריו לצמרת אינם מושחתים כמו קודמיהם. גם כאן עמדה לו לרועץ אישיותו החיוורת, והופעותיו הפומביות הבלתי-משכנעות. ירידתו ההדרגתית של ראש-הממשלה אמינאטורה פאנפאני, משאירה את מפלגת השילטון המסורתית באיטליה (מאז תום מלחמת העולם השנייה, בלי מנהיגות מקובלת בציבור.

כמצב של תיקו בין שתי המפלגות הגדולות מתחילה להתרוצצות המסורתית, המוכרת לנו היטב, לקראת הקמת ממשלה קואליציונית. אין ספק שגם הממשלה ה-44 מאז 1945 תהיה קואליצית מרכזי-מין, שבה יגבר כוח המיקוח של המפלגות הקטנות. אנריקו ברלינגור, שהכריז בפנים צוהלות על סוף הדומיננטיות של הנוצרים-דמוקרטים בתרבות הפוליטית האיטלקית יודע היטב שלא יוכל להרכיב ממשלה, או להפוך שותף בכיר בקואליציה כלשהי. תוצאת הנטו אינה אלא המשך המצב הקיים. בתוספת חשובה של פגיעה נוספת ביציבות המישטר באיטליה.

מדובר, לכן, בתיקו אפס, שעשוי להוביל לבחירות כלליות חדרות באיטליה כבר בחודשים הקרובים.

לטובה. מכאן ועד להאשמות נגד הסאנריניסטים שהם אנטי-שמיים, עוד רחוקה הדרך.

איטליה:

תיקו אפס

קשה לומר שמוסקוה חגגה במיוחד את תוצאות הבחירות הכלליות באיטליה. הן בישרו, אומנם, הישג עצום למפלגתו הקומוניסטית של אנריקו ברלינגור, אבל לא היה בהן כדי לקדם, קומוניסטיות.

ולא במיקצת, את מעמדה של ברית-המועצות כמערכ אירופה. הקומוניסטים האיטלקיים נוקטים כבר שנים רבות בקו אנטי-סובייטי מובהק, החורג לפעמים בתוכנו ובסיגנונו אפילו מעמדתן של קבוצות שמאליות שאינן מגרירות את עצמן קומוניסטיות.

ארצות-הברית:

סיפור יקר

עכשיו כבר ברור. שכמעט אפסו הסיכויים למנוע את הצבת הטילים האמריקאיים החדשים קרוז על ארמת אירופה.

464 טילים כאלה יוצבו כבר בסוף 1983 בשישה בסיסים ברחבי אירופה. הקשיים הכלכליים בתוך ארצות-הברית, ותנועות המחאה באירופה, יצרו אומנם לחץ ניכר על הממשלה האמריקאית, אבל היא נחושה בהחלטתה. הטילים, ללא ספק, אומנם יוצבו כאתרים שנועדו לכך.

מנהיגים דמוקרטיים המתנגדים להצבת הטילים הזהירו השבוע את ועדת-ההקצבות של הקונגרס האמריקאי, שרק ההוצאות המינהליות של ההיערכות הגרעינית החדשה יגיעו לפחות למיליארד דולר בשנה. יותר מ-20 אלף בני-אדם, אזרחים, מרענים, אנטי-צבא ובני מישפחותיהם, יגיעו לאירופה כדי לאייש את בסיסי הטילים. פרשני וול-סטרט גורנאל סבורים, שהמחיר יהיה לפחות כפול, והיעינות הראיקלית יותר מאשימה את הממשלה בהעלמת עובדות מהקונגרס, כדי לא לחשוף את היקף ההוצאות של המדינות הגלובאלית החדשה שהנהיג הנשיא רונאלד רגן. אין ספק, שצפוי מאבק ציבורי ברגע שייחשפו כל העובדות, אבל גם המאבק הזה לא ימנע מרגן מלהוציא לפועל את תוכניתו. על כל שלביה וכל סעיפיה.

בהנהגת ברלינגור התנגדה המפלגה הקומוניסטית האיטלקית לפלישה הסובייטית לאפגניסטאן, תמכה בגלוי במאבקם של פועלי פולין נגד הביורוקרטיה המיפלגנית, והפגינה עצמאות מוחלטת בכל האוריינטציה המדינית שלה.

הדגל של מדיניות החוץ הסובייטית כמערכ-אירופה. הם שולטים כערים רבות באיטליה, ומתפשטים דרך לשיתוף פעולה עם מפלגות אחרות בשמאל האיטלקי. משקיפים טוענים, שאין הבל גרול בין המפלגה הקומוניסטית האיטלקית, ובין מפלגות סוציאליסטיות מוצרות במדינות אירופיות אחרות. עם זאת, מתקשה ברלינגור ביצירת שיתוף-פעולה פורה עם הסוציאליסטים והסוציאלי-דמוקרטים האיטלקיים. שתי המפלגות נוקטות בקו ימני מובהק, השונה באורח מובהק מזה של אחיותיהן כמערכ אירופה. הן חותרות שוב לקואליציה עם הנוצרים-דמוקרטים המובסים, תוך החרמת המפלגה הקומוניסטית.

לפני שבועות אחדים החלה הליגה נגד השמצה של האירגון היהודי האמריקאי, בני-ברית, במסע תעמולה נגד המישטר הסאנריניסטי בניקראוגה. כעקבותיו צעדו כל האירגונים הרישמיים של יהדות ארצות-הברית בווישינגטון. הסאנריניסטים האשמו בפעילות אנטי-יהודית מסיבות של אנטי-שמיות פרועה. ניקראוגה הוכתמה כמרינה זוללת יהודים לתיאכון, המחרימה את רכושם ורודפת אותם ככל אמצעי העומר לרשותה.

עיסקת הפוחטים והנחמטים. משקיפים נאורים בווישינגטון הרימו גבה כספקנות גלויה. אנשי בני-ברית אינם יודעים באמינותם היתרה. האירגון הזה חרל כבר מזמן לתפקד כמגן יהודי אמריקה מפני אנטי-שמנים, והפך לשופר עיקרי לתעמולה של מנחם בגין כארצות-הברית. בין היתר עוסקים סוכני האירגון גם בהשמצה שיטתית של מנהיגי מונהגה-השלום הישראלי, ובנסיון אנטי-דמוקרטי למנוע מהם להופיע לפני הציבור האמריקאי.

הפעם נשמעה ההשמצה נגד ניקראוגה כמוזמנת ישירות מהבית הלבן, המדיניות האמריקאית במרכז-אמריקה אינה

עיתונאי שיף
אין מפלים יהודים

פופולארית בקרב חוגים נרחבים בציבור האמריקאי. יהודים רבים, המוכנים לתמוך בכל תעלוליו של בגין בגדה או בלבנון, מסתייגים מנמרות מתימת הנשיא רונאלד רגן בכל המישטרים האפלים ביבשת אמריקה, ומשאפתו המופגנת לחתור תחת המישטר הסאנריניסטי עד להפלתו.

האסטרטגים של רגן החליטו שיש צורך למצוא נקודה יהודית בנושא הסאנריניסטי. תעמולת הוועה של בני-ברית ושל אירגונים יהודיים אחרים, המשמשים כסוכנים מובהקים של בגין בווישינגטון, באה כאות הוקרה לבית הלבן על התפנית הפרויישראלית במדיניותו. מתרחשת כאן עיסקה, שהיא מהחשובות בתולדות הפוליטיקה הפנימית האמריקאית. הלונייה-היבראלי, שהוא גם למרכה האירוניה פרוי-ישראלי, נדרש למעשה להתיישר לכל אורך הדרך עם מדיניותו של בגין, לראות בה חזות הכל, ולעצב לאורה גם את ההתייחסויות לסוגיות אחרות, שלכאורה אינן קשורות באורח ישיר לנושא המיורח התיכון; בני-ברית הפכו לשותף פעיל בקשר כמעט סארדמוזוכיסטי עם רגן, ברית בין סוחטים ונסחטים, תוך החלפה זריזה ומיומנת של התפקידים בהתאם לצורך. אם קיום העיסקה הזאת מצריך הפחת שקרים נגד אויביו של רגן במרכז אמריקה — יש לשלם את המחיר.

כתב הארץ ואב שיף, שפירסם בשבוע שעבר סידרה מאמרים על מרכז-אמריקה, פטר את הסיפור במילים הבאות: "באחרונה גם הגיעו ידיעות מארצות-הברית כאילו התנכלו ליהודים ולרכושם במנגואה (בירת ניקראוגה). אך כבדיקה שערכנו נראה כי הידיעה היתה מוגזמת, והפקעת הרכוש חלה על רבים אחרים, ולא רק על יהודים עשירים".

במילים אחרות: ברור שהשילטון החדש בניקראוגה יזם מדיניות חברתית של הלוקה מחדש של המשאבים והרכוש, אחרי שאנסטסיו סומוסה ריכז יותר מ-90 אחוז של ההון בידי שיכבה רקה של עשירים. ההפקעות חלו גם על יהודים — הם לא הפולו